

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski (sprawozdawca)

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z odwołania X. Y.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa [...] z dnia [...] 2024 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Sosnowcu,
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2023 r., poz. 327,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 6 listopada 2024 r.,

**uchyla zaskarżona uchwałę i przekazuje sprawę Krajowej Radzie
Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.**

Marek Dobrowolski Krzysztof Wiak Maria Szczepaniec

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „Rada” lub „KRS”) uchwałą z [...] 2024 r., [...] (dalej: „uchwała” lub „zaskarżona uchwała”) na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 269 z późn. zm.; dalej: „ustawa o KRS” lub „u.KRS”) nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie X. Y. (dalej: „uczestnik postępowania” lub „skarżąca”) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Sosnowcu.

W uzasadnieniu uchwały Rada wskazała, że na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Sosnowcu, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2023 r. pod poz. 327, zgłosiły się X. Y. – sędzia Sądu Rejonowego w Myszkowie oraz X.1 Y.1 – sędzia Sądu Rejonowego w Będzinie. W związku z cofnięciem zgłoszenia przez X.1 Y.1, KRS uchwałą z [...] 2023 r., nr [...] umorzyła postępowanie wszczęte w sprawie z jej zgłoszenia.

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, który na posiedzeniu 8 stycznia 2024 r., po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił szczegółowo zgłoszoną kandydaturę, odbył naradę i uznał, że materiały nie są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Wobec powyższego zespół członków jednogłośnie postanowił odroczyć rozpoznanie sprawy i zwrócić się do Rady z wnioskiem o wysłuchanie uczestniczki postępowania oraz sędzi wizytator do spraw rodzinnych Sądu Okręgowego w Sosnowcu. Na posiedzeniu 29 stycznia 2024 r. zespół członków przeprowadził wysłuchanie wskazanych osób a następnie, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania członkowie zespołu na jedyną uczestniczkę oddali 3 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”. W wyniku powyższego głosowania, zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Radzie jej kandydatury na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Sosnowcu.

W uzasadnieniu stanowiska zespół wskazał, że za rekomendowaniem uczestniczki przemawiają ocenione łącznie: dotychczasowe doświadczenie orzecznicze oraz posiadane kwalifikacje. Zdaniem zespołu – mając na uwadze ocenę kwalifikacji sporządzoną w ramach niniejszej procedury nominacyjnej przez sędzię wizytator, uwagi zgłoszone do tej oceny przez uczestniczkę postępowania, jak również przebieg wysłuchania przez zespół zarówno kandydatki, jak i sędzi wizytator – należy wskazać, że wnioski sformułowane w tej ocenie przez opiniującą są zbyt surowe. Większość wskazanych uchybień, przez samą sędzię wizytator została uznana za drobne, zaś kwestie dotyczące terminowości zostały przez uczestniczkę wyjaśnione w sposób satysfakcjonujący. Tym samym, w ocenie członków zespołu, ani treść oceny kwalifikacji, ani będąca jej konsekwencją negatywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w Sosnowcu nie mogą przesądzać o braku rekomendacji kandydatki, która posiada wieloletnie doświadczenie orzecznicze, w tym także zdobyte w trakcie delegacji do orzekania w Sądzie Okręgowym w Częstochowie, podczas której orzekała jednocześnie w macierzystym sądzie rejonowym.

W dalszej części uzasadnienia Rada wyjaśniła, że uczestniczka postępowania spełniła wymagania ustawowe określone przez art. 63 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 217 z późn. zm.; dalej: p.u.s.p.), zaś jej ocena została przeprowadzona na podstawie kryteriów wymienionych przez art. 35 ust. 2 ustawy o KRS. W tym zakresie pod uwagę wzięto ocenę kwalifikacyjną, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, a także uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego. W konsekwencji powyższego, po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, nie dzielając stanowiska zespołu Rada uznała, że nie przedstawi Prezydentowi RP wniosku o powołanie skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Sosnowcu.

Rada dokonała charakterystyki i oceny kandydatury uczestniczki postępowania. Wskazała, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się oceną kwalifikacyjną oraz doświadczeniem zawodowym kandydatki. Uznała, że posiada doświadczenie orzecznicze, zdobyte w trakcie pełnienia urzędu na stanowiskach asesora sądowego i sędziego sądu rejonowego oraz podczas orzekania w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w Częstochowie. Jednocześnie zwróciła uwagę, że

w uzyskanej przez kandydatkę ocenie kwalifikacji wskazano, że niska stabilność orzeczeń, uchybienia stwierdzone w orzeczeniach poddanych kontroli odwoławczej w przypadku zmiany orzeczeń i uchylenia orzeczenia do ponownego rozpoznania oraz liczba ujawnionych uchybień w kontrolowanych sprawach, nie pozwalają na stwierdzenie, że jest ona dostatecznie przygotowana do pełnienia obowiązków sędziego sądu okręgowego i spełnia wymogi, aby ubiegać się o to stanowisko. Również niewiele ponad półtoraroczny okres pracy na stanowisku sędziego w wydziale cywilnym nie pozwala pozytywnie ocenić, że zdobyła ona odpowiednie doświadczenie zawodowe wymagane dla rozstrzygania spraw cywilnych wpływających do sądu okręgowego, przede wszystkim z zakresu prawa materialnego.

W ocenie Rady ani uwagi wniesione przez skarżącą do oceny kwalifikacji w pismach zatytułowanych „Zastrzeżenia do opinii kwalifikacyjnej” oraz „Zarzuty do sprawozdania Wizytatora – opinii kwalifikacyjnej – konkurs na wolne stanowiska sędziowskie w SO w Sosnowcu – Monitor Polski z 31 marca 2023 r. poz. 327”, ani jej dalsza korespondencja kierowana do Rady w trakcie postępowania nominacyjnego, jak też przebieg wysłuchania kandydatki oraz sędzi wizytator do spraw rodzinnych Sądu Okręgowego w Sosnowcu na posiedzeniu zespołu członków KRS nie podważają negatywnej oceny jej kwalifikacji sporządzonej przez sędziego wizytatora. Rada nie zakwestionowała spełnienia przez kandydatkę wymogów formalnych dla osób ubiegających się o stanowisko sędziego sądu okręgowego, jednak z przyczyn wskazanych wyżej oraz mając na względzie opinię Kolegium Sądu Okręgowego w Sosnowcu uznała, że nie przedstawi kandydatki z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Sosnowcu.

W rezultacie w głosowaniu na posiedzeniu Rady, które odbyło się [...] 2023 r. na skarżącą oddano 9 głosów „za”, przy 4 głosach „przeciw” i 7 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 20 głosów), zatem jej kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów. W konsekwencji KRS podjęła uchwałę, jak na wstępie.

Pismem z 14 marca 2024 r. skarżąca złożyła odwołanie od powyższej uchwały, w którym zaskarżyła ją w całości. Odwołująca się zarzuciła uchwale

naruszenie przepisów art. 20.1, art. 28.3, art. 30, art. 33, art. 35 oraz art. 44.1 ustawy o KRS, a także art. 7, art. 32, art. 45, art. 60, art. 178 i art. 186 Konstytucji RP.

Uzasadniając podniesione zarzuty skarżąca wyjaśniła, że w uzasadnieniu uchwały Rada powołała się na opinie kwalifikacyjną, której zespół rekomendujący jej kandydaturę na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w całości odmówił wiarygodności, co zostało wskazane w protokole z 29 stycznia 2024 r. Skarżąca wskazała, że opinia kwalifikacyjna nie posiada żadnych danych statystycznych dotyczących jej stabilności orzeczniczej na tle okręgu i kraju. Wizytator ustaliła jedynie, iż stabilność ta wynosi ok 70 % utrzymanych w mocy orzeczeń. Sędzia przedstawiająca kandydaturę skarżącej podczas posiedzenia KRS uznała natomiast stabilność orzeczniczą skarżącej za wysoką, wskazała na terminowość sporządzenia wszystkich uzasadnień zarówno w Sądzie Rejonowym w Myszkowie jak i w Sądzie Okręgowym w Częstochowie oraz podkreśliła, iż niewielkie zmiany w orzeczeniach poczynione przez instancje odwoławczą dotyczyły zmiany orzeczenia alimentacyjnego o kwotę 50-100 zł lub rozstrzygnięcia o kosztach sądowych. W ocenie skarżącej, w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały znalazło się stwierdzenie z zacytowanej opinii kwalifikacyjnej, w tym jakoby jej stabilność orzecznicza była niska, a orzeczenia były uchylane, chociaż wizytator wskazała jedynie na jedno uchylone z przyczyn poza merytorycznych orzeczenie.

Skarżąca wskazała także, że zespół członków KRS odmówił opinii kwalifikacyjnej wiarygodności w całości, albowiem uznał ją za sprzeczną z materiałem dowodowym. Tym bardziej, że wizytator wyjaśniała podczas wysłuchania, że sporządzając opinie nie posiadała danych statystycznych z okręgu i kraju, ponieważ prezes sądu rejonowego ich nie dostarczył. W ocenie skarżącej nieprawdopodobną jest okoliczność, aby osoba wskazana na wizytatora nie znała treści rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ocen kwalifikacji kandydata na wolne stanowisko sędziowskie z dnia 18 lipca 2019 r. Dane statystyczne dotyczące okręgu i kraju przedstawia Inspektor ds. biurowości, do którego wizytator powinien się o to zwrócić. W piśmie z 4 stycznia 2024 r. skarżąca przedstawiła najważniejsze pomyłki w sprawozdaniu z zakresu prawa procesowego i materialnego, co do spraw poddanych kontroli w Sądzie Rejonowym w Myszkowie, które zostały przez Radę pominięte. Wobec całkowitej rozbieżności uzasadnienia

uchwały ze stanowiskiem zespołu oraz sprawozdaniem o pracy skarżącej przedstawionym na obradach, w jej ocenie zasadne jest zobowiązanie Rady do wyjaśnienia w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu merytorycznych powodów negatywnego rozpoznania jej sprawy, w oparciu o kryteria ustawowe.

W ocenie skarżącej powoływanie zakwestionowanej w całości przez zespół członków KRS opinii, nie wyczerpuje wymogów art. 33 ustawy o KRS. Natomiast uzasadnienie uchwały jest w całości sprzeczne z przebiegiem konkursu, stanowiskiem zespołu, sprawozdaniem sędziego przedstawiającego jej kandydaturę. Próby wyjaśnienia w uzasadnieniu, iż skarżąca ma stosunkowo krótki okres orzeczniczy w wydziale cywilnym nie brzmią poważnie, zważywszy na jej 24 letnie doświadczenie w wydziałach cywilnych sądu rejonowego i sądu okręgowego. Skarżąca podniosła także, że opinia kwalifikacyjna w całości pomija zgłoszone przeze nią sprawy z zakresu orzecznictwa w Sądzie Okręgowym w Częstochowie, w tym 22 sprawy rozpoznane w postępowaniu apelacyjnym przez Sąd Apelacyjny w Katowicach. Podniosła także, że praktycznie wszystkie wydane przeze nią orzeczenia poddane postępowaniu apelacyjnemu w tym sądzie zostały utrzymane w mocy i żadne orzeczenie nie zostało uchylone. Równocześnie podkreśliła, że wszystkie poddane kontroli uzasadnienia zarówno z Sądzie Rejonowym w Myszkowie, jak i w Sądzie Okręgowym w Częstochowie Sądy odwoławcze uznały za prawidłowe.

Prezes Krajowej Rady Sądownictwa nie wniósł odpowiedzi na odwołanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, w tym od uchwały podejmowanej na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS w sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej.

Postępowanie nominacyjne ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, dlatego podlega kontroli sądowej pod względem legalności, przestrzegania stosowanych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w szczególności wynikających z art. 2 (zasada demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej), art. 32 ust. 1 (zasada równego traktowania) oraz art. 60 Konstytucji RP (zasada równego dostępu do służby publicznej), (wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2020 r., I NO 111/19). Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołania w granicach zaskarżenia oraz w granicach w skazanych podstaw (art. 398¹³ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS), badając czy nie zachodzi sprzeczność uchwały Rady z prawem (art. 44 ust. 1 u.KRS), zarówno prawem materialnym poprzez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, jak i prawem procesowym, jeżeli uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS). W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że konsekwencją przyznania Radzie przez ustawodawcę wyłącznej kompetencji do oceny kandydatur na sędziów ogranicza rolę Sądu Najwyższego do badania, czy zaskarżona uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do merytorycznej oceny spraw rozpoznawanych podczas kontroli instancyjnej (m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14; 20 maja 2020 r., I NO 111/19; 2 grudnia 2020 r., I NO 130/20).

Postępowanie przed Radą ma charakter konkursowy, a jego celem jest wyłonienie najlepszego kandydata, jednakże wybór ten nie może być arbitralny, oderwany od przesłanek ustawowych oraz zgromadzonej w sprawie dokumentacji (m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19; 1 lipca 2020 r., I NO 17/20). Rada jest uprawniona do odstąpienia od rekomendowania Prezydentowi RP kandydata spełniającego warunki ustawowe, jeżeli nie spełnia przesłanek ustawowych lub nie spełnia w stopniu najwyższym kryteriów konkursu na konkretne stanowisko sędziowskie (wyroki Sądu Najwyższego z: 6 listopada 2013 r., III KRS 215/13; 11 marca 2014 r., III KRS 3/14).

W świetle art. 33 w zw. z art. 35 u.KRS. Rada podejmuje uchwałę po wszechstronnym rozważeniu sprawy i ma obowiązek procedować na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień, o ile zostały złożone, kierując się oceną

kwalifikacji kandydatów, uwzględniając ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; także uwzględnia opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Jednocześnie żadne z ustawowo przewidzianych kryteriów oceny kwalifikacji kandydatów do pełnienia urzędu sędziego „nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów” (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; 2 lutego 2021 r., I NKRS 18/21). Wybór kandydata przedstawianego Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie nie może być także redukowany do wyników zastosowania określonego, matematycznego algorytmu (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 5 września 2013 r., III KRS 212/13; 24 września 2014 r., III KRS 43/14; 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Dodatkowo, na podstawie art. 42 ust. 1 u.KRS Rada zobowiązana jest do sporządzenia uzasadnienia uchwały podejmowanej w sprawach indywidualnych. Przepisy te, wraz z art. 60 Konstytucji RP, który chroni prawo obywateli polskich korzystających z pełni praw publicznych do dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, tworzą zasadnicze ramy kontroli legalności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa. To właśnie uzasadnienie uchwały pozwala w pierwszej kolejności dokonać Sądowi Najwyższemu oceny prawidłowości kierowania się kryteriami oceny sformułowanymi w art. 33 i art. 35 u.KRS w sposób, który nie stanowiłby nieuprawnionej oceny merytorycznej kandydatów. Kierowanie się przez Radę przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi (racjonalnymi) kryteriami selekcyjnymi musi zatem jasno wynikać z uzasadnienia uchwały (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). Z tego też powodu, w uzasadnieniu należy wskazać te kryteria, które stanowiły przesłankę decydującą o odmowie przedstawienia Prezydentowi RP kandydata na urząd sędziego tak, aby można było stwierdzić, że w trakcie procedury konkursowej o przedstawieniu lub nieprzedstawieniu danego kandydata na stanowisko sędziowskie

decydowały racjonalne kryteria oceny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Przepis art. 42 u.KRS nie określa wymaganej treści uzasadnienia, która determinowana jest jego funkcją. Oczywiście jest, że uzasadnienie uchwały Rady nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2019 r., I NO 30/19). Treść uzasadnienia nie może też być zdawkowa i sprowadzać się do głośłownego zapewnienia o zastosowaniu przejrzystych oraz obiektywnych kryteriów oceny. Jak sama nazwa wskazuje, uzasadnienie ma wskazywać na okoliczności, które daną decyzję czynią zasadną. Okoliczności takiej nie stanowi sam fakt, że decyzję podjął organ do tego umocowany, ani też samo zapewnienie tego organu o zasadności podjętej przezeń decyzji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Przy rozpatrywaniu środka zaskarżenia jakim jest odwołanie od uchwały KRS, zastosowanie znajdują przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej (art. 44 ust. 3 u.KRS). Dlatego też, Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Odnosząc powyższe uwagi do rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że Rada przy podejmowaniu zaskarżonej uchwały w zasadniczej części oparła się na, kwestionowanej przez skarżącą od samego początku, opinii kwalifikacyjnej. W uzasadnieniu Rada wyraźnie podnosi, że w uzyskanej przez kandydatkę ocenie kwalifikacji wskazano na: niską stabilność orzeczeń, uchybienia stwierdzone w orzeczeniach poddanych kontroli odwoławczej w przypadku zmiany orzeczeń i uchylenia orzeczenia do ponownego rozpoznania oraz liczba ujawnionych uchybień w kontrolowanych sprawach, co nie pozwalają na stwierdzenie, że jest ona dostatecznie przygotowana do pełnienia obowiązków sędziego sądu okręgowego. W ślad za opinią Rada uznała również, że niewiele ponad półtoraroczny okres pracy na stanowisku sędziego w wydziale cywilnym nie pozwala pozytywnie ocenić, iż zdobyła ona odpowiednie doświadczenie zawodowe wymagane dla rozstrzygania spraw cywilnych wpływających do sądu okręgowego, przede wszystkim z zakresu prawa materialnego (s. 6 uzasadnienia zaskarżonej uchwały).

Przeprowadzając analizę uzasadnienia zaskarżonej uchwały nie sposób ustalić w sposób pewny z jakich względów Rada podjęła decyzję o braku

rekomendacji odwołującej się na stanowisko sędziowskie, o które się ubiegała. Rada ograniczyła się bowiem do nader lakonicznego stwierdzenia, że doświadczenie zawodowe kandydatki jest niewystarczające, a w ocenie Rady, ani uwagi wniesione przez nią do oceny kwalifikacji, ani jej dalsza korespondencja kierowana do Rady w trakcie postępowania nominacyjnego, jak też przebieg wysłuchania skarżącej oraz sędzi wizytator przeprowadzone na posiedzeniu zespołu członków KRS nie podważają negatywnej oceny jej kwalifikacji sporządzonej przez sędzię wizytator (s. 6 uzasadnienia zaskarżonej uchwały). Nie wyjaśniono jednak dokładnie, na jakiej podstawie wyprowadzono powyższe wnioski, zwłaszcza, że równocześnie przyznano, iż posiada ona wieloletnie doświadczenie zawodowe. Można zatem odnieść wrażenie, że KRS oparła się jedynie na wybranych spostrzeżeniach sędzi wizytator zawartych w ocenie kwalifikacyjnej, bez żadnego odniesienia się zarówno do jej zastrzeżeń, jak i stanowiska zespołu w tym względzie.

Należy zatem zauważyć, że KRS przeprowadziła ocenę kandydatki wybiórczo, pomijając zarówno pozytywne aspekty zaprezentowanych przez nią spraw (m.in. brak negatywnej oceny jej orzeczeń przez sądy odwoławcze), jak również generalną, końcową pozytywną ocenę sędzi wizytator (z kolei zawarte w opinii kwalifikacyjnej częściowe oceny zostały przez zespół członków KRS uznane za nadmiernie surowe, do czego także Rada się nie ustosunkowała). Powyższa analiza motywów wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały prowadzi do wniosku, że Rada nie uwzględniła wszystkich ustawowych wymogów, branych pod uwagę podczas oceny kandydatów na sędziów, określonych w art. 35 ust. 2 u.KRS.

Biorąc pod uwagę powyższe, nie sposób zatem ustalić, w jaki sposób KRS nie tylko dokonała obiektywnej oceny kwalifikacji odwołującej się, a także czy w ogóle wzięła pod uwagę wszystkie elementy, których uwzględnienia wymaga od niej ustawodawca. W orzecznictwie przyjmuje się, że samo pojęcie „kwalifikacji” kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie jest nieostre, ocenne, stanowi klauzulę generalną, a przepis go nie precyzuje. Ostatecznie decyduje zatem ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania wszystkich przesłanek (wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2023 r., I NKRS 49/23). W niniejszej sprawie można odnieść natomiast wrażenie, że Rada podjęła decyzję o nierekomendowaniu odwołującej się na stanowisko sędziego sądu okręgowego jedynie z uwagi na

kwestionowane przez skarżącą zastrzeżenia sporządzonej opinii kwalifikacyjnej skarżącej, dodatkowo pozbawionej wymaganych danych co do rzeczywistej oceny kwalifikacji.

Zastosowanie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały sformułowań zbyt ogólnych i nieostrych oraz brak w uzasadnieniu odsiania się Rady do podnoszonych przez skarżącą zarzutów skierowanych przeciw opinii kwalifikacyjnej stoi więc w sprzeczności z obowiązkiem wszechstronnego rozważenia sprawy przez KRS sprawy (art. 33 ust. 1 u.KRS).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS orzekł jak w sentencji.

Marek Dobrowolski Krzysztof Wiak Maria Szczepaniec

[SOP]

[r.g.]